

vi her vedtage, blive uden videre Anvendelse, naar Grundloven ikke er med dertil. Min Mening er, at hvis vi vedtage denne Bestemmelse, vil der derefter blive akkurat lige saa mange fattige Vælgere som før, og der vil heller ikke blive flere. Alle andre Virkninger af Fattighjælpen kunne falde bort, men denne ene Virkning, som følger af Grundloven, falder ikke bort. — Der er endnu et andet Spørgsmaal, som jeg maa sige et Par Ord om. Det er det, som blev berørt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (B. Holm). Jeg vil nemlig i Tilslutning til ham, og idet jeg gaar noget videre end han, sige, at Spørgsmaalet om Valgretten i dette Tilfælde ikke er det væsentligste. Jeg er enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds i, at det, det gælder om for disse 60aarige erhvervsløse Mennesker, er ikke i første Række Politisk; det er ikke Valgretten. Det er, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds sagde, Føde, Klæder og Husly, og at de kunne modtage disse Ting paa en Maade, som ikke er altsor ydmygende, saaledes at de ikke føle sig for meget tilovers og som en Byrde for deres Medborgere. Valgretten kommer i anden Række. Men efter min Formening bør disse gamle ikke en Gang have den Valgret, som de ville faa efter den Stilling, den højtærede Ministers Forslag og de dertil knyttede Vædringsforslag ville give dem, thi naar de ere lige saa uselvstændig stillede i økonomisk Henseende som andre Fattiglemmer, ser jeg ikke nogen Grund til særlig at give disse Fattiglemmer Valgret, idet de ikke ville blive andet end en fortrinnsvis privilegeret Vælgerstand for den Kommune, af hvilken de ere afhængige. Resultatet vil blive det, at vedkommende Fattigforstander, som har en saa stor Myndighed over disse Mennesker, at han kan bestemme, hvor meget de skulle have, og paa hvilken Maade de skulle have det, kan paa Valgdagen sætte hele Aylet paa Bogene, lade dem føre til Valgstedet og lade dem stemme, som han vil. Det anser jeg ikke for noget Fremtidigt. Nej, ville de Herrer gøre noget for de gamle fattige Vælgere, saa følg den Vej, som det ærede Medlem for Vestsø Amt's 2den Valgkreds (Berg) og jeg have tilladt os at foreslaa. Gør de gamle fattige selvstændige, saa kommer Valg-

retten af sig selv! Men lad os ikke, naar vi ville bevare disse gamle Mænds Selvstændighed, give dem en Skinret til at møde paa Valgdagen og stemme efter deres forefattedes Ordre; den Ret er ikke noget værd. Det er, hvad jeg mener om Valgretten. Naar vi vedtage disse Bestemmelser, ere vi ikke i Strid med Grundloven, og der kommer ikke noget grundlovsstridigt ud deraf, selv om det er tilfiet og motiveret, og selv om der er holdt nok saa mange Taler her i Tinget, at det tilfietes; det sker dog ikke alligevel. — Naar jeg nu skal undersøge, hvilke Goder der tilfalder de Smaaafolk, som de ærede Medlemmer i deres Arbejdspolitik ere saa meget interesserede for, saa ere vi nu særdege med dette om Valgretten; den tilfalder dem ikke. Saa spørger jeg dernæst: Hvad faa de da? Faa de flere Penge, i rede Penge eller Naturalier, end de have i dette Øjeblik? Er der flere Mennesker, som faa det, end dem, som faa det i dette Øjeblik? Ja, jeg spørger om det. Jeg tror, man maa dertil svare, saaledes som den ærede Ordfører sagde forleden: Hvem der faar, skal jeg ikke kunne sige. Hvor meget de faa, og hvor mange der faa, skal jeg heller ikke kunne sige. Det beror nemlig ikke paa den højtærede Minister eller den ærede Ordfører, det beror kun paa vedkommende Kommuner, og dem have vi ikke i dette Lovforslag givet noget Tilhold om at handle i den ene eller den anden Retning. Folgen kan derfor blive af dette Lovforslag, at intet sker. Og dette er den højtærede Ministers Forudsætning i sit Forslag; han staar der paa den sikre Side. Den ærede Minister siger: Vi paalægge ikke Kommunerne nogen Forpligtelse. De fattige skulle ikke have mere, end de hidtil have faaet, vi paalægge ikke Kommunerne at give til andre Folk end til dem, de hidtil have givet. Her er ikke Spørgsmaal om noget nyt. Følgelig behøver man ikke at spørge om Pengene, de blive hos Kommunerne, og de fattige faa ikke mere end hidtil. Det er en Synsmaade, som jeg fra Statskassens Side kan finde fuldt betryggende og berettiget. Om den højtærede Indenrigsminister kan man ikke sige, at han leger Himmelspræt med Statskassen. Der er efter hans Forslag ingen Risiko for, at Statskassen skal blive bebyrdet med ubillige Udgifter. De ærede Medlemmer, som have stillet Vædringsfor-